USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně:	**PE-REZA, spol. s r.o.**, IČ 27994741, sídlem Citice 189, 357 56 Citice, zastoupena JUDr. Ing. et Ing. Romanem Ondrýskem, MBA, advokátem, sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov,
proti žalovanému:	**Krajský úřad Karlovarského kraje**, sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary,
za účasti osoby zúčastněné na řízení:	**Lesy České republiky, s. p.**, IČ 42196451, sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2023, č. j. KK/3984/ZZ/23-8

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalobkyni se vrací z účtu Krajského soudu v Plzni částka 5 000 Kč jí zaplacená na soudní poplatek, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

V. Soud vyzývá žalobkyni, aby soudu do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení sdělila bankovní spojení, kam jí má být vrácena částka zaplacená na soudní poplatek za žalobu dle výroku IV. tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 25. 10. 2023, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „*soud*“) téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2023, č. j. KK/3984/ZZ/23-8 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo k odvolání pana A. O., jednoho z účastníků správního řízení, podle § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zrušeno a vráceno Městskému úřadu Sokolov, odboru životního prostředí (dále jen „*prvostupňový orgán*“) jeho rozhodnutí ze dne 7. 6. 2023, č. j. MUSO/56461/2023/OŽP/JAMU (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že prvostupňový orgán (i) nepovolil změnu honitby Kladská a honitby Kostelní Bříza podle § 31 odst. 4 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o myslivosti*"), spočívající ve vyjmutí pozemků podle přílohy č. 1 prvostupňového rozhodnutí z předmětných honiteb a zamítnul návrh na uznání nové honitby Rovná podle § 18 odst. 1 zákona o myslivosti, který podal dne 30. 12. 2020 vlastník honebních pozemků pan A. O.; (ii) nepovolil změnu honitby Kladská a honitby Kostelní Bříza podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti spočívající ve vyjmutí pozemků ostatních vlastníků uvedených v příloze č. 2 a č. 3 prvostupňového rozhodnutí z předmětných honiteb a jejich začlenění do navržené honitby Rovná; a (iii) podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil řízení podle § 29 odst. 3 zákona o myslivosti o zařazení honitby Rovná do jakostních tříd a stanovení minimálních a normovaných stavů zvěře.

3. Žalobkyně, coby uživatel honitby Kostelní Bříza, podala proti napadenému rozhodnutí předmětnou žalobu. Žalobkyně v úvodu žaloby uvedla zejména to, že v řešeném správním řízení jde již o několikáté rozhodnutí o předmětu řízení, kterým je změna honitby Kladská a honitby Kostelní Bříza, spočívající ve vyjmutí pozemků žadatele, p. A. O., a na to navazující uznání jeho nové honitby Rovná, vzniklé z vyjmutých pozemků v dotčených honitbách. Prvostupňový orgán opakovaně vydal zamítavé rozhodnutí o žádosti žadatele, kdežto nadřízený správní orgán tato rozhodnutí opakovaně rušil, naposledy právě napadeným rozhodnutím. Dle žalobkyně se nosná část napadeného rozhodnutí týká posouzení jediné otázky, a to zda rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně ze dne 10. 3. 2014, č. j. OZP/14/733/PN, o přičlenění honebních pozemků, nabylo právní moci či nikoli. Napadené rozhodnutí přisvědčilo názoru žadatele, že není k dispozici dostatek podkladů pro to, aby odvolací orgán mohl najisto postavit, kdy (a jestli vůbec) rozhodnutí o přičlenění nabylo právní moci. Ke své aktivní legitimaci žalobkyně uvedla, že je v postavení vedlejšího účastníka správního řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu z titulu svého postavení uživatele honitby Kostelní Bříza. Tato honitba by v důsledku vyhovění předmětné žádosti a vyjmutí pozemků žadatele z dané honitby ztratila podstatnou část své výměry, v důsledku čehož by žalobkyni hrozil její zánik. Podle žalobkyně je napadeným rozhodnutím zasaženo do jejích práv, plynoucích jí z uživatelského práva k dotčené honitbě Kostelní Bříza, neboť je v důsledku napadeného rozhodnutí v právní nejistotě o existenci své honitby, která se odvozuje od rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně ze dne 10. 3. 2014, č. j. OZP/14/733/PN. Žalobkyně poté vůči napadenému rozhodnutí namítala jeho nepřezkoumatelnost z důvodu, že neobsahuje posouzení, zda převáží veřejný zájem na zachování právní jistoty, nebo zájem na zachování zákonnosti rozhodnutí vydaného před 9 lety. Dále žalobkyně namítala nezákonnost postupu správního orgánu spočívající v tom, že žalobkyni bylo znemožněno se adekvátně vyjádřit v odvolacím řízení. Žalobkyně z uvedených důvodů navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zejména uvedl, že vyjmutím předmětných pozemků by nedošlo k poklesu výměry dotčené honitby pod zákonem o myslivosti stanovenou minimální výměru 500 ha. Uvedl, že držiteli honitby (Honební společenstvo Březová) nezanikne právo provádět myslivost v předmětné honitbě a dál s ní může disponovat. Žalobkyně užívá honitbu Kostelní Bříza na základě uzavřené nájemní smlouvy mezi držitelem honitby a žalobkyní. Dle žalovaného jde o občanskoprávní vztah mezi držitelem honitby a jejím uživatelem, přičemž správním orgánům nepřísluší vyjadřovat se k případným změnám v nájemní smlouvě v případě poklesu výměry a změny hranic dotčené honitby. Dále žalovaný argumentoval, že pokud je důvodné mít za to, že dotčené rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně dosud nenabylo právní moci, protože nemělo být oznámeno všem účastníkům řízení, netýká se případné řízení o

dodatečném oznámení rozhodnutí všem účastníkům řízení práva výkonu myslivosti žalobkyně v honitbě Kostelní Bříza. Pozemky ze zaniklých honiteb nebyly přičleňovány k honitbě Kostelní Bříza a nedošlo ke změně honitby Kostelní Bříza. Žalovaný rovněž uvedl, že nezpochybňuje, že rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně není existentní a nemá se na něj hledět jako na zákonné. Dle správní úvahy žalovaného se nejedná o rozhodnutí účinné, že by pravomocně přiznalo dotčeným pozemkům statut přičleněných pozemků podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti k honitbě Kladská. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde vyjasnil svůj procesní postup, přičemž žalobkyni upozornil, že může jí namítané listiny předložit prvostupňovému orgánu v rámci nového projednání správního řízení. Žalobkyně však nedoložila žádné nové skutečnosti, o kterých by bylo nutné v odvolacím řízení rozhodovat. V závěru žalovaný poukázal na to, že žalobní body se týkají toliko věci nerozhodnuté. Žalobkyně dle jeho názoru předjímá výsledek neukončeného správního řízení. Dle žalovaného tak není zřejmé, jak je krácena na svých právech. Navíc, podle žalovaného v důsledku toho, že žalobkyně není totožná s odvolatelem, tak nevyčerpala v řízení před správními orgány řádné opravné prostředky a žaloba je tak nepřípustná. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

II.

Posouzení soudu

5. Soud na počátku soudního řízení ověřil, že předmětná žaloba byla podána včas, když zákonná lhůta pro podání správní žaloby čítající dva měsíce byla dodržena (napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 29. 8. 2023 a předmětná žaloba byla soudu doručena dne 25. 10. 2023). Jelikož žalobkyně v žalobě tvrdila svou aktivní legitimaci spočívající v tom, že napadeným rozhodnutím mělo být zasaženo do jejích práv, plynoucích jí z uživatelského práva k dotčené honitbě Kostelní Bříza, neboť se cítila v důsledku napadeného rozhodnutí v právní nejistotě o existenci své honitby, soud přistoupil k výzvě žalovaného k vyjádření k žalobě, jakož i k předložení správního spisu. Současně soud z opatrnosti oslovil i potenciální osoby zúčastněné na řízení.

6. Soud poté, co se obeznámil s procesními stanovisky účastníků řízení (osoba zúčastněná na řízení svého práva vyjádřit se v dané věci nevyužila) a rovněž se správním spisem, dospěl k závěru, že v projednávané věci není dána přípustnost předmětné správní žaloby.

7. Podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“) platí, že *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

8. V nyní projednávané věci je podstatné to, že napadeným rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušeno prvostupňové rozhodnutí a věc byla vrácena prvostupňovému orgánu k novému projednání.

9. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí obecné pravidlo, že rozhodnutí, jímž odvolací správní orgán postupem podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu, který je vydal, není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť takové rozhodnutí není finálním rozhodnutím ve věci a zásadně samo o sobě nijak nezasahuje do hmotněprávní sféry účastníků správního řízení. Věc se tím pouze vrací do stadia řízení u správního orgánu prvního stupně, který o ní bude znovu rozhodovat. Soudnímu přezkumu totiž nepodléhají veškerá správní rozhodnutí, ale v zásadě jen ta,

která zasahují do subjektivních práv fyzických nebo právnických osob, a proto jsou rozhodnutími nejen ve formálním, ale i v materiálním smyslu.

10. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2021, č. j. 5 As 28/2021-38, bod 19, judikoval následovně: „[…] *rozhodnutí odvolacího správního orgánu vydané podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, kterým se odvoláním napadené rozhodnutí nebo jeho část ruší a věc se vrací k novému projednání správnímu orgánu I. stupně, který rozhodnutí vydal, v zásadě nemůže být rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. právě z toho důvodu, že nijak nezasahuje do hmotněprávní sféry jeho adresátů, neboť není konečným rozhodnutím ve věci [srov. např. rozsudky ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 As 70/2018 – 52, ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 51/2017 - 28, ze dne 20. 5. 2015, č. j. 1 As 23/2015 – 49, ze dne 14. 5. 2014, č. j. 10 As 33/2014 – 34, ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010 – 219, či ze dne 14. 5. 2008, č. j. 2 As 37/2007 – 111 (závěry posledně zmiňovaného rozsudku byly potvrzeny usnesením Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 2092/08)]*“. Tento právní názor byl vyjádřen i v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2022, č. j. 3 As 135/2020-44, body 18 až 21 (ústavní stížnost směřující proti tomuto rozsudku Nejvyššího správního soudu odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 22. 2. 2022, sp. zn. IV. ÚS 228/2022), a ze dne 25. 5. 2022, č. j. 7 As 327/2021-22, bod 11.

11. V rozsudku ze dne 29. 11. 2023, č. j. 4 As 328/2023-23, Nejvyšší správní soud poukázal na to, že otázkou věcné přezkoumatelnosti rušícího rozhodnutí vydaného odvolacím orgánem podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rovněž zaobíral i jeho rozšířený senát, který v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, č. 3834/2019 Sb. NSS, uvedl, že *„[p]okud nadřízený správní orgán rozhodnutí k odvolání účastníka řízení zruší, a věc vrátí prvostupňovému orgánu k novému projednání, takové rozhodnutí odvolacího orgánu nepředstavuje rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s. (viz rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010-219, věc Veveří Centre). Rozhodnutí odvolacího orgánu nijak nezasahuje do hmotněprávní sféry jeho adresáta, neboť není finálním rozhodnutím ve věci. […] účinky rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým ruší nepravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a účinky zrušení rozhodnutí již pravomocného jsou nesrovnatelné. Zatímco zrušení pravomocného rozhodnutí na základě přezkumného řízení nebo obnovy řízení otřásá právy a povinnostmi, o nichž má jejich adresát již důvodně za to, že jsou neotřesitelná, zrušení prvostupňového rozhodnutí na základě řádného opravného prostředku žádné obdobné účinky nemá.*“; „*Uvedený právní názor Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích zastává konstantně (srov. např. rozsudky ze dne 14. 1. 2022, č. j. 3 As 135/2020-44, ze dne 25. 5. 2022, č. j. 7 As 327/2021-22, či ze dne 10. 5. 2023, č. j. 10 Afs 353/2022-88), přičemž si je vědom práva na soudní ochranu před veřejnou mocí vyplývajícího z čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ten však, jak vyplývá i z jeho znění, nelze vykládat absolutně. To znamená, že ne každé rozhodnutí správního orgánu lze přezkoumat ve správním soudnictví. Správní soudy přezkoumávají v řízení o žalobě proti rozhodnutí finální rozhodnutí správního orgánu, což plyne již ze základního principu, jímž je subsidiarita správního soudnictví.“* (srov. body 8 a 9 citovaného rozsudku ve věci sp. zn. 4 As 328/2023).

12. Nejvyšší správní soud rovněž ve své judikatuře připustil, že existují výjimečné případy, kdy i zrušující rozhodnutí odvolacího orgánu může splňovat definiční znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Ovšem o žádnou z takových výjimečných situací se v nyní projednávané věci nejedná, neboť nejde ani o specifickou oblast poskytování informací, ani o situaci, kdy by napadeným rozhodnutím došlo ke zrušení předcházejícího pravomocného rozhodnutí, resp. rozhodnutí, které bylo dlouhodobě považováno za pravomocné a konečné (v podrobnostech srov. již výše odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 327/2021-22, body 12 až 16 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2022, č. j. 7 Ads 133/2022-33, body 12 až 14).

13. Žalobkyně tvrdí, že k zásahu do jejích práv dochází tím, že vyhověním žádosti žadatele o vyjmutí pozemků z honitby by přišla o podstatnou část výměry honitby Kostelní Bříza, kterou užívá, a ztratila by nejvýznamnější pozemky z hlediska chovu a lovu zvěře, v důsledku čehož žalobkyni hrozí zánik. Žalobkyně argumentuje, že v důsledku napadeného rozhodnutí je v právní nejistotě ohledně existence své honitby. Dále tvrdí, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jejích práv k užívání honitby Kostelní Bříza, která nabyla v dobré víře. Namítá i porušení některých svých procesních práv ve správním řízení.

14. Podle názoru soudu napadené rozhodnutí nemá takové účinky, jaké tvrdí žalobkyně, protože se nejedná o rozhodnutí, kterým by bylo vyhověno žadatelově žádosti. Práva a povinnosti žalobkyně se tak napadeným rozhodnutím (zrušujícím prvostupňové rozhodnutí) nemění. Nejedná se ani o rozhodnutí, kterým by došlo ke zrušení dřívějšího pravomocného rozhodnutí nebo rozhodnutí, které bylo z důvodu uplynutí značného času považováno za pravomocné. Prvostupňové rozhodnutí v předmětné věci bylo vydáno 8. 6. 2023 a napadené rozhodnutí dne 28. 8. 2023. Žalobkyně dle názoru soudu nemohla důvodně předpokládat, že by prvostupňové rozhodnutí bylo pravomocné a konečné (navíc i kdyby ano, prvostupňové rozhodnutí je ve prospěch žalobkyně, neboť nemění jí užívanou honitbu). Proto se uplatní obecný závěr, že napadené rozhodnutí („toliko“ rušící prvostupňové rozhodnutí) není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Jelikož se tedy v případě napadeného rozhodnutí ve vztahu k žalobkyni nejedná o rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. (napadené rozhodnutí nezasahuje do hmotněprávní sféry žalobkyně), nemají pro posouzení přípustnosti žaloby význam ani procesněprávní námitky žalobkyně (tvrzené zkrácení na právu vyjádřit se v odvolacím řízení).

15. Argumentace žalobkyně stran ochrany právní jistoty, poměřování dobré víry v zákonnost rozhodnutí na jedné straně a zájmem na zákonnosti rozhodnutí na straně druhé a analogické aplikace pravidel týkajících se přezkumného řízení, resp. přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení dle starého správního řádu se snaží navodit dojem, jako kdyby v nyní projednávaném případě došlo ke zrušení rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně ze dne 10. 3. 2014, č. j. OZP/14/733/PN, na jehož základě je žalobkyně (dle žalobních tvrzení – srov. bod 15 žaloby) oprávněna užívat honitbu Kostelní Bříza. K ničemu takovému ale nedošlo, neboť napadené rozhodnutí ruší pouze jemu bezprostředně předcházející prvostupňové rozhodnutí vydané Městským úřadem Sokolov.

16. V návaznosti na výše uvedené soud uzavírá, že napadené rozhodnutí žalovaného není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť nezasáhlo do právní sféry žalobkyně.

17. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. platí, že *ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími*.

18. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. platí, že *žaloba je nepřípustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno*.

19. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. platí, že *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřípustný*.

20. Napadené rozhodnutí tedy bylo ze soudního přezkumu dle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeno, což způsobilo nepřípustnost předmětné žaloby žalobkyně dle § 68 písm. e) s. ř. s. V projednávané věci proto byly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) téhož zákona.

III.

Rozhodnutí soudu a náklady řízení

21. Vzhledem k výše uvedenému soud předmětnou žalobu výrokem I. tohoto usnesení odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť nebyla splněna podmínka přípustnosti žaloby.

22. Řízení o žalobě bylo skončeno procesním rozhodnutím, tudíž se soud blíže nezabýval věcnými argumenty obsaženými v žalobě. Soud neprojednával věc samu, a proto mohl rozhodnout bez jednání (§ 49 odst. 1 věta prvá s. ř. s. *a contrario*).

23. O nákladech řízení mezi účastníky řízení soud rozhodl výrokem II. tohoto usnesení v souladu s § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žaloba byla odmítnuta.

24. Výrokem III. tohoto usnesení soud rozhodl o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení dle § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože jí soud neuložil žádnou povinnost.

25. Výrokem IV. tohoto usnesení soud rozhodl v souladu s § 10 odst. 3 věta poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o soudních poplatcích*“) tak, že žalobkyni vrátil jí zaplacenou částku 5 000 Kč, kterou žalobkyně z titulu soudního poplatku za podanou správní žalobu (žalobkyně přitom zaplatila více, než jí zákon ukládá, když soudní poplatek za správní žalobu proti rozhodnutí správního orgánu správně činí 3 000 Kč – srov. položka 18 bod 2 písm. a) Sazebníku poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích). Lhůta pro vrácení soudního poplatku byla určena v souladu s §10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Výrokem V. tohoto usnesení soud žalobkyni vyzval ke sdělení bankovního spojení, kam jí může uhrazenou částku vrátit.

Poučení:

Proti výrokům I., II. a III. tohoto usnesení lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů od doručení usnesení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Jen proti výroku II. a III. tohoto usnesení není kasační stížnost přípustná (srov. § 104 odst. 2 s. ř. s.).

Proti výroku IV. tohoto usnesení není kasační stížnost přípustná (srov. § 14 zákona o soudních poplatcích).

Proti výroku V. tohoto usnesení není kasační stížnost přípustná (srov. § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.).

Plzeň 14. srpna 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.